

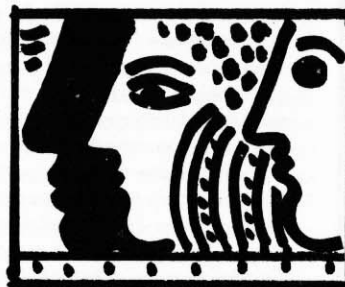
ΝΕΙΣ ΔΕΝ ΑΚΟΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΑΚΟΥΕΙ ΚΑ

"Αγρια σάν άστραπή άλογα τής Εδρώπης
 Χάος από τσακισμένα μέλη
 Κινούμενοι τοίχοι
 "Ηλιοι
 Ματωμένα λιθόστρωτα σφεντονισμένα από τυφλά χέρια
 Στή μαγιονέζα
 Στή λάσπη
 Σέ βόθρο φιλικά άνοιχτό
 Σέ όλα εκείνα πού έχουν ένα όνομα καί δέν μπορούν νά φανερωθούν
 "Η άραβική μου φύτρα ριγεί σέ κάθε βήμα τής σάρκας
 "Υποταγμένη
 "Ικανή νά περιμένει πολύ τήν ύπόσχεση μιās θλιβερής ίστιφορίας
 Χαϊρετίστε φίλοι μου τό θάνατο τούς καρπούς τίς διαλύσεις του
 Δέν υπάρχει καμιά (μόνο γι' αυτόν) άπαγορευμένη ζωή
 Στήν πυρκαγιά του έρωτικού πάθους
 "Υστερα
 Γιά μιá φορά ή νύχτα πού πέφτει
 "Η νύχτα ή νύχτα ή καταιγίδα
 Ξαναγυρνώ στά νειάτα μου

ΠΙΟ ΗΛΘΝΙΚΟ ΑΠΟ ΩΡΑ ΣΕ ΩΡΑ

Εύλαβικός μαγνήτης άκόμα στίς ώρες μου
 Βρίσκω τόν τοίχο ψηλό
 Τό δρόμο μακρινό
 "Η γάτα ή ίβη ό κροκόδειλος
 Οί συμμαθητές μου
 Τό ποτάμι άγιοσύνη γεμάτο κυλάει
 Στά δρομάκια (ρυτίδες τής μεγάλης πόλης)
 "Η εύστριφτη πέτρα ζητιανεύει
 "Εντελώς άνώφελες οί προσευχές
 "Όταν ή επιθυμία ξυπνάει όλάνοιχτη
 "Η τρυφερότητα μοιάζει κι αυτή σάν ξένη
 Στο γεύμα τής «άγάπης» του μεγάλου γόη

Γιά τόν André Pieyre de Mandiargues

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΠΥΡΓΟ

Τά χέρια μου περιδιάβαζαν σ' έπαφές
 Καί στίς άλλόκοτες κουβέντες πού έρχονταν από "Εκείνη
 Κυματίγανε στήν επιφάνεια του ρυακιού
 "Ακουγα τή διάλεκτο του γδυσίματος των σέξ
 Τά χέρια γράφανε στά φράγματα του νερού
 Εικοσιτέσσερις ώρες τό είκοσιτετράωρο
 Καί έπρεπε ν' ακολουθήσουν δολοφονίες
 Στο ίδιο ξεθωριασμένο γαλάζιο σούρουπο πού σφυρίζουν τ' άτσαλένια φίδα
 Κράζουν οί γλάροι κι άνοίγουν σάν άνθη οί ώριμες γυναίκες
 Στους έρεθισμένους ύπερους καί στίς πληγές τής φθηνήςπραματίας
 Είμωνα λιγάκι φοβισμένη
 Μά ήτανε πολύ γλυκό
 Νά μπορώ μεσοστρατίς νά ούρήσω

Γιά τή Ματτα